

รูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช

The Model for Local Community Management of Green Cities in Nakhon Si Thammarat Province

พีรดา สุจริตพันธ์,* เพ็ญศรี ฉิรินัง, วรเดช จันทรศร และวิพัฒน์ หมั่นการ
Peeradaw Sutcharitpan,* Pensri Chirinang, Voradej Chandarasorn and Wiphat Mankan

Received: 24 September 2024, Revised: 28 June 2025, Accepted: 29 June 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพั่นจังหวัดนครศรีธรรมราช (2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพั่นจังหวัดนครศรีธรรมราช (3) เพื่อเสนอแนะรูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยการวิจัยผสมวิธี (Mixed Method Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ และวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม โดยเก็บข้อมูลจากประชาชนในเทศบาลกลุ่มตัวอย่างเทศบาลละ 400 คนทั้งหมด 1,200 คน วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวโดยใช้สถิติ Multiple Regression Analysis (MRA) นำผลการวิจัยเชิงปริมาณมาทำการ Focus group กลุ่มผู้นำชุมชนท้องถิ่น โดยจะมีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง คือ เทศบาลเมืองปากพูน จำนวน 12 คน เทศบาลเมืองทุ่งสง จำนวน 20 คน และเทศบาลเมืองปากพั่น จำนวน 22 คน และสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้บริหาร จำนวน 12 คน

ผลการวิจัยพบว่าเมื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของทั้ง 3 เทศบาล พบว่าเทศบาลเมืองปากพั่นมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่ ($\bar{X}$ = 4.42) ขณะที่เทศบาลเมืองทุ่งสงมีคะแนนต่ำสุดที่ ($\bar{X}$ = 4.25) ส่วนเทศบาลเมืองปากพูนมีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันที่ ($\bar{X}$ = 4.28) และ (1) ด้านการเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียว พบว่าแตกต่างกันโดยเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง แตกต่างกับเทศบาลเมืองปากพั่นด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี และด้านการประหยัดพลังงาน (2) ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อ

ประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียว พบว่า มี 6 ด้าน ได้แก่ (ก) ด้านผู้นำ (ข) ด้านการมีส่วนร่วม (ค) ด้านงบประมาณ (ง) ด้านบุคลากร (จ) ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และ (ฉ) ด้านการสนับสนุนจากหน่วยงาน และ (3) ด้านรูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า มี 3 องค์ประกอบได้แก่ (ก) การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี (ข) การประหยัดพลังงาน และ (ค) การเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้มากขึ้น

คำสำคัญ : ชุมชนท้องถิ่น, เมืองสีเขียว, การจัดการ, รูปแบบ, ประสิทธิภาพ

Abstract

This research aims to (1) study and compare the effectiveness of local green city community management between Pak Phun Municipality, Thung Song Municipality, and Pak Phanang Municipality in Nakhon Si Thammarat Province; (2) analyze the factors affecting the effectiveness of local green city community management of Pak Phun Municipality, Thung Song Municipality, and Pak Phanang Municipality in Nakhon Si Thammarat Province; and (3) propose a model for managing local green city communities in Nakhon Si Thammarat Province.

This research is a mixed-method study, combining quantitative and qualitative research. The research tool used is a questionnaire, with data collected from a sample of 1,200 individuals, 400 from each municipality. The study analyzes factors affecting the effectiveness of local community management for green cities using Multiple Regression Analysis (MRA). The quantitative findings are then followed by a focus group discussion with local community leaders, selected through purposive sampling. The focus group includes 12 participants from Pak Phun Municipality, 20 from Thung Song Municipality, and 22 from Pak Phanang Municipality. Additionally, in-depth interviews with 12 executives are conducted.

The research findings revealed that when comparing the effectiveness of green city local community management across the three municipalities, Pak Phanang Municipality had the highest average score ($\bar{X} = 4.42$), while Thung Song

Municipality had the lowest average score ($\bar{X}$ = 4.25). Pak Phun Municipality had a similar average score of ($\bar{X}$ = 4.28). (1) in terms of the comparative effectiveness of the management of green local communities found that they were different, with Pakpoo Municipality and Thungsong Municipality differing from Pak Phanang Municipality in terms of good environmental management. and in terms of energy saving (2) in terms of factors affecting the effectiveness of green city local community management, it was found that there were 6 aspects: (a) leadership (b) participation (c) budget (d) personnel (e) information technology and (f) support from agencies and (3) in terms of the management model of green city local communities in Nakhon Si Thammarat Province, it was found that there were 3 components: (a) good environmental management (b) energy saving and (c) increasing green space.

Keywords : Local community, Green city, Management, Model, Effectiveness

บทนำ

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้กล่าวถึงบริบทของโลกและประเทศไทยที่ส่งผลต่อการจัดการพื้นที่สีเขียวในเมือง จากรายงานของ UN Habitat ในปี 2011 พบว่า อัตราส่วนของประชากรทั่วโลกที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เมืองมีอัตราสูงกว่าในเขตพื้นที่ชนบทเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ และคาดการณ์ว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วโดยองค์การสหประชาชาติเพื่อการตั้งถิ่นฐานมนุษย์ระบุว่าภายในปี ค.ศ.2030 มีแนวโน้มว่าประชากรโลกที่เพิ่มขึ้นเกือบทั้งหมดจะกระจุกตัวอยู่ในเขตเมือง (UN-HABITAT,2011) ซึ่งจะส่งผลกระทบในด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมตามมา การวิเคราะห์แบบแผนและแนวโน้มความเป็นเมือง (Urbanization pattern and trend) ของประเทศไทยกว่า 50 ปีที่ผ่านมาภายหลังการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่มุ่งกระจายความเจริญไปยังเมืองหลักในภูมิภาคต่างๆ ทำให้เมืองต่างๆ มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโดยภาครัฐและเอกชน ทำให้ประเทศไทยมีอัตราส่วนความเป็นเมืองมากขึ้น สถานการณ์พื้นที่สีเขียวเมืองในประเทศไทยเกิดขึ้นจากการ

เพิ่มขึ้นของประชากร การพัฒนาด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม และความต้องการที่อยู่อาศัยที่เพิ่มขึ้นเป็นปัจจัยหลักที่ขับเคลื่อนให้เกิดการขยายตัวของเมืองซึ่งส่งผลกระทบต่อการลดลงของพื้นที่สีเขียวตามธรรมชาติ และความท้าทายในการที่จะอนุรักษ์และจัดสรรพื้นที่สีเขียวในเมือง และปัญหาของพื้นที่สีเขียวเมือง (มูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย, 2560)

การจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อมเมืองอย่างยั่งยืนนั้นสามารถกระทำได้หลายแนวทาง ตั้งแต่ระดับยุทธศาสตร์ นโยบาย แผน และระดับโครงการ แนวทางที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้สำหรับชุมชนเมืองในประเทศไทย คือ การพัฒนาเมืองคาร์บอนต่ำ (Low-Carbon City) การพัฒนาเมืองนิเวศ (Eco Town) และการพัฒนาเมืองสีเขียว (Green City) เมืองสีเขียวคือ เมืองที่มีพื้นที่สีเขียวที่มีประโยชน์ต่อการใช้งาน รวมไปถึงการใช้ชีวิตของประชากร ทั้งตามสภาพดั้งเดิมตามธรรมชาติ หรือที่ถูกออกแบบและสร้างขึ้นมาให้เหมาะสมกับการใช้ประโยชน์ของเมืองนั้น ๆ เน้นการส่งเสริมการประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานสะอาดลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO2) เพิ่มพื้นที่สีเขียวมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และต้องมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมให้น้อยที่สุด เน้นการสร้างสมดุลให้เกิดขึ้นในพื้นที่เมือง ประเด็นหลักที่ต้องพิจารณาในการพัฒนาเมืองสีเขียวมี 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งแวดล้อมของชุมชน 2) ด้านการขนส่ง 3) ด้านสาธารณูปโภคชุมชน 4) อาคารที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (มูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย, 2560)

จังหวัดนครศรีธรรมราชเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาเมืองสีเขียวจึงได้เข้าร่วมโครงการขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวกับกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเพื่อขับเคลื่อนแนวทางเขตพัฒนาเศรษฐกิจ การดำเนินงานขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีนโยบายผ่านมายังสำนักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด โดยให้องค์กรปกครองท้องถิ่นเข้าร่วมโครงการการดำเนินงานขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวอย่างเป็นรูปธรรม จากที่กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้เข้าร่วมประชุมคณะทำงานกรอบการประชุมระดับมุขมนตรีและผู้ว่าราชการจังหวัด (Chief Ministers and Governor's Forum Thailand Committee: CMGFTC) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 แผนงานการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย - มาเลเซีย - ไทย (IMT-GT) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงได้จัดทำแนวทางการดำเนินงานขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวโดยนำยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองสีเขียวของธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) ที่ใช้ขับเคลื่อนเมืองสีเขียวใน 14 จังหวัดภาคใต้เป็นต้นแบบ โดยมีมอบหมายให้ท้องถิ่นจังหวัดร่วมบูรณาการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองสีเขียวร่วมกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องให้บรรลุเป้าหมายแผนปฏิบัติ

การพัฒนาเมืองสีเขียวสู่การพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน ประจำปี 2562 ตามมติคณะรัฐมนตรี (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2561)

จากนโยบายดังกล่าวพบว่า เมืองครูปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราชแจ้งความประสงค์เข้าร่วมโครงการเพียง 2 องค์การเท่านั้นจากองค์การปกครองท้องถิ่นทั้งหมด 185 องค์การ คือ เทศบาลเมืองปากพูน และเทศบาลเมืองทุ่งสง เป็นที่น่าสังเกตว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่ยังไม่เข้าร่วมโครงการดังกล่าว ทั้งที่เป็นนโยบายมาจากส่วนกลางคือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นผ่านมายังสำนักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด และสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราชภายใต้วิสัยทัศน์ “นครแห่งอารยธรรม น่าอยู่น่าเที่ยว การเกษตรและอุตสาหกรรมยั่งยืน” กำหนดจุดยืนการพัฒนาของจังหวัด 3 ประเด็น คือ (1) เมืองสืบสานศิลปวัฒนธรรม สงบสุข น่าเที่ยว (2) เมืองเกษตรนวัตกรรม และอุตสาหกรรมสีเขียว (3) ศูนย์กลางการคมนาคมขนส่ง และกระจายสินค้าของภาคใต้ ซึ่งในประเด็นที่ 2 สอดคล้องกับการขับเคลื่อนเมืองสีเขียวตามหัวข้อวิจัยที่กำลังสนใจศึกษา ในประเด็นการพัฒนาที่ 1 การบริหารจัดการเกษตร และอุตสาหกรรมสู่มาตรฐานครบวงจร และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยมีวัตถุประสงค์ของการพัฒนา คือ เป็นเมืองเกษตรสุขภาพ เกษตรคุณภาพ เกษตรนวัตกรรมท่องเที่ยวเกษตร และเกษตรอุตสาหกรรมสีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ได้รับการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ (แผนพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช (พ.ศ. 2561-2565), 2562) โดยการดำเนินการต้องมีการเริ่มต้นจากการพัฒนาเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช โครงการการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองสีเขียวดังกล่าวสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้วด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ยุทธศาสตร์ที่ 5 ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ด้านการรักษาและฟื้นฟูฐานทรัพยากร การสร้างความมั่นคงและบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ การการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษ ขีดความสามารถในการลดก๊าซเรือนกระจกและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

จากความสำคัญข้างต้นงานวิจัยฉบับนี้จึงสนใจศึกษารูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผล และปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพูน จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อเสนอรูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช นำไปสู่การกำหนดนโยบาย และวางแผนเพื่อการดำเนินงานส่งเสริมประสิทธิภาพ

ด้านการจัดการโครงการการขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนพัฒนาจังหวัดและยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของจังหวัดนครศรีธรรมราชสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล และจากผลการวิจัยทำให้ได้รูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียว

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพั่นจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพั่นจังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อเสนอแนะรูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินโครงการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยรูปแบบการวิจัยผสมผสานวิธี (Mixed Method Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยรายละเอียดระเบียบวิธีวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. **กลุ่มเป้าหมาย** ประชากรในการวิจัย คือ กลุ่มประชาชนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เข้าร่วมโครงการการขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวในจังหวัดนครศรีธรรมราช คือ เทศบาลเมืองปากพูนทั้งหมด 12 หมู่บ้าน จำนวน 34,598 คน และเทศบาลเมืองทุ่งสงทั้งหมด 20 ชุมชน จำนวน 26,365 คน รวมทั้ง 2 เทศบาล จำนวนทั้งหมด 60,963 คน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่เข้าร่วมการ คือ เทศบาลเมืองปากพั่น ทั้งหมด 22 ชุมชน จำนวน 19,629 คน (รายงานสถิติประชากรจังหวัดนครศรีธรรมราช, 2565) ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างจากการใช้สูตร Taro Yamane คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดค่าความคาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 (Yamane, 1973) และการคำนวณกลุ่มตัวอย่างได้เท่ากับเทศบาลเมืองปากพูน จำนวน 395 คน เทศบาลเมืองทุ่งสง 394 คน และเทศเมืองปากพั่นจำนวน 392 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเพิ่มเติมเป็นจำนวนเต็มเทศบาลละ 400 คนเท่ากันทั้ง 3 เทศบาลเพื่อป้องกันแบบสอบถามมีข้อผิดพลาด และใช้การสุ่มแบบชั้นภูมิอย่างเป็นสัดส่วน (Stratified sampling)

กลุ่มผู้นำชุมชนท้องถิ่น คือ ประธานชุมชนทุกชุมชน และผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้าน โดยจะมีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง คือ เทศบาลเมืองปากพูน จำนวน 12 คน เทศบาลเมืองทุ่งสง จำนวน 20 คน และเทศบาลเมืองปากพนัง จำนวน 22 คนทำการ Focus group สัมภาษณ์กลุ่มผู้นำชุมชน กลุ่มผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 12 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังนี้

1) ศึกษาหลักการ แนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษากรอบแนวคิดในการวิจัย กำหนดโครงสร้างของเครื่องมือในการวิจัย

2) การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยมีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้เท่ากับ 0.918

3) สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสี่เหลี่ยมจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 96 ข้อ

4) นำข้อคำถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากร จำนวน 30 ชุดและได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ได้ค่าแอลฟา (Alpla Coefficient) ได้เท่ากับ 0.96

5) ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือสร้างเครื่องมือฉบับสมบูรณ์

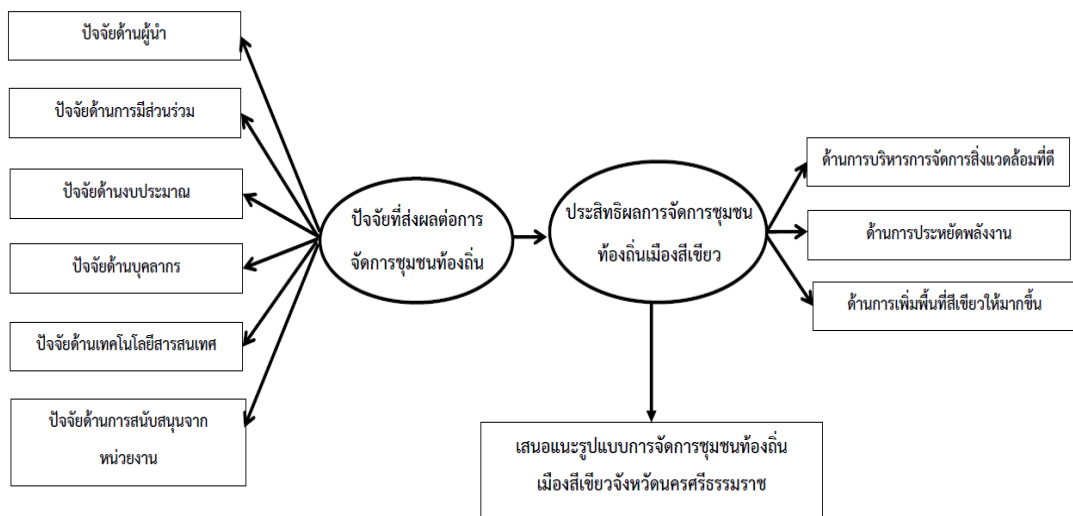
6) แบบสัมภาษณ์ชนิดกึ่งโครงสร้าง (Semi Structural Interview) เกี่ยวกับประสิทธิภาพการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสี่เหลี่ยมของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพนังจังหวัดนครศรีธรรมราช มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด

7) นำแบบสัมภาษณ์ชนิดกึ่งโครงสร้างที่สร้างขึ้น นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ เพื่อให้มีความเหมาะสมและครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย รวมทั้งในการใช้สำนวนภาษา ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม นำแบบสัมภาษณ์ชนิดกึ่งโครงสร้าง ที่แก้ไขและปรับปรุงตามที่ยุเชี่ยวชาญตรวจสอบ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ เทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพนังจังหวัดนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์ผู้นำชุมชนกลุ่มผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้อง ทำการ Focus group กลุ่มผู้นำชุมชนท้องถิ่นที่มีบทบาทต่อประสิทธิภาพการจัดการชุมชน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำไปวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพูนจังหวัดนครศรีธรรมราช เปรียบเทียบกับการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis (MRA)

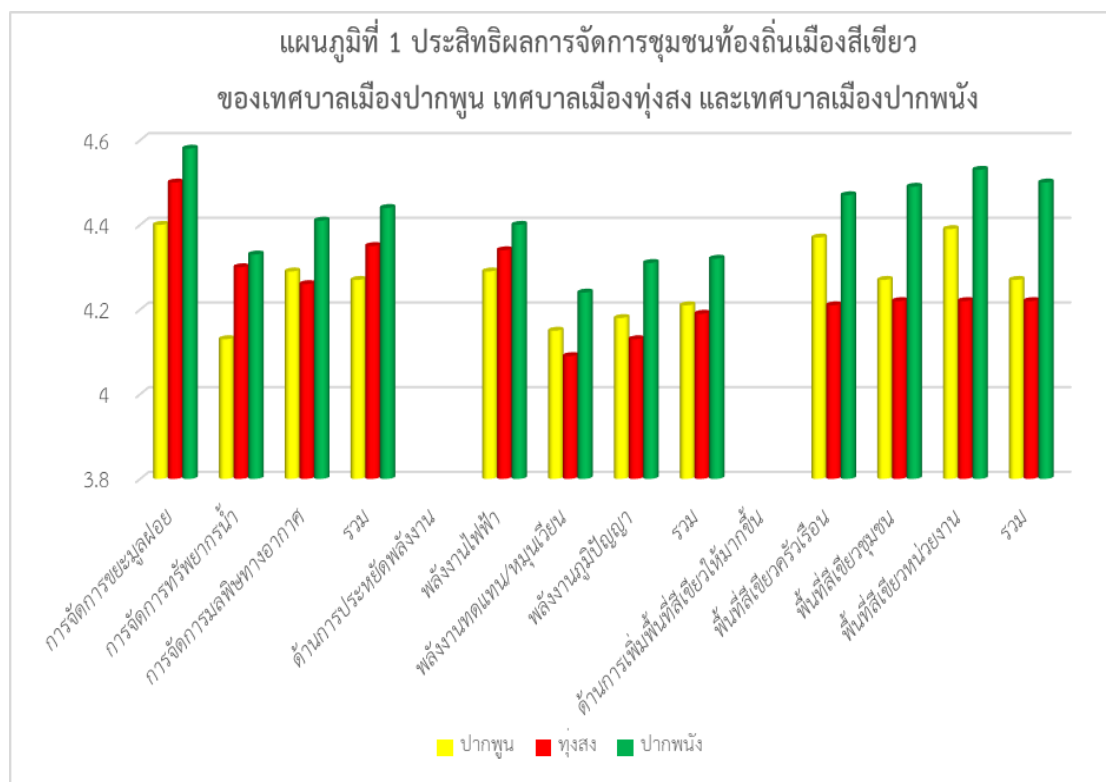
กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพูนจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือ เทศบาลเมืองปากพูนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.42, SD= .45) รองลงมาคือ เทศบาลเมืองปากพูนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.28, SD= .56) และน้อยที่สุดคือ เทศบาลเมืองทุ่งสงมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.25, SD= .43) ดังแผนภูมิที่ 1

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร พบว่า ตัวแปรปัจจัย ทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้นำ (X1) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X2) ปัจจัยด้านงบประมาณ (X3) ปัจจัยด้านบุคลากร (X4) ปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (X5) และปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงาน (X6) มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราชอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราชในภาพรวม

(n = 1,200)

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆
ปัจจัยด้านผู้นำ (X ₁)	.590**					
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X ₂)	.715**	.470**				
ปัจจัยด้านงบประมาณ (X ₃)	.718**	.547**	.718**			
ปัจจัยด้านบุคลากร (X ₄)	.674**	.580**	.598**	.696**		
ปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (X ₅)	.540**	.345**	.531**	.449**	.409**	
ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงาน (X ₆)	.686**	.549**	.594**	.614**	.655**	.509**

ประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียว (Y) **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช ตัวแปรปัจจัย ประกอบด้วย ปัจจัยด้านผู้นำ (X₁) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X₂) ปัจจัยด้านงบประมาณ (X₃) ปัจจัยด้านบุคลากร (X₄) ปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (X₅) และปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงาน (X₆) สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) ได้ร้อยละ 68.7 (Adj. R² = .687) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (F-stat = 440.121; p-value = .000) สมการพยากรณ์ประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Yβ) เป็นดังนี้ คือ

$$Y\beta = .142(X_1) + .253(X_2) + .199(X_3) + .128(X_4) + .117(X_5) + .193(X_6)$$

ข้อมูลในตารางที่ 4.62 แสดงให้เห็นผลการทดสอบสมมติฐาน ($H_1 - H_6$) ซึ่งสรุปได้ว่า มีปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้ คือ

H_1 : ปัจจัยด้านผู้นำ (X₁) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .142 ($\beta = .142$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .000$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

H_2 : ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X_2) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่น เมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .253 ($\beta = .253$) อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .000$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

H_3 : ปัจจัยด้านงบประมาณ (X_3) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่น เมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .199 ($\beta = .199$) อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .000$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

H_4 : ปัจจัยด้านบุคลากร (X_4) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่น เมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .128 ($\beta = .128$) อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .000$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

H_5 : ปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (X_5) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่น เมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .117 ($\beta = .117$) อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .000$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

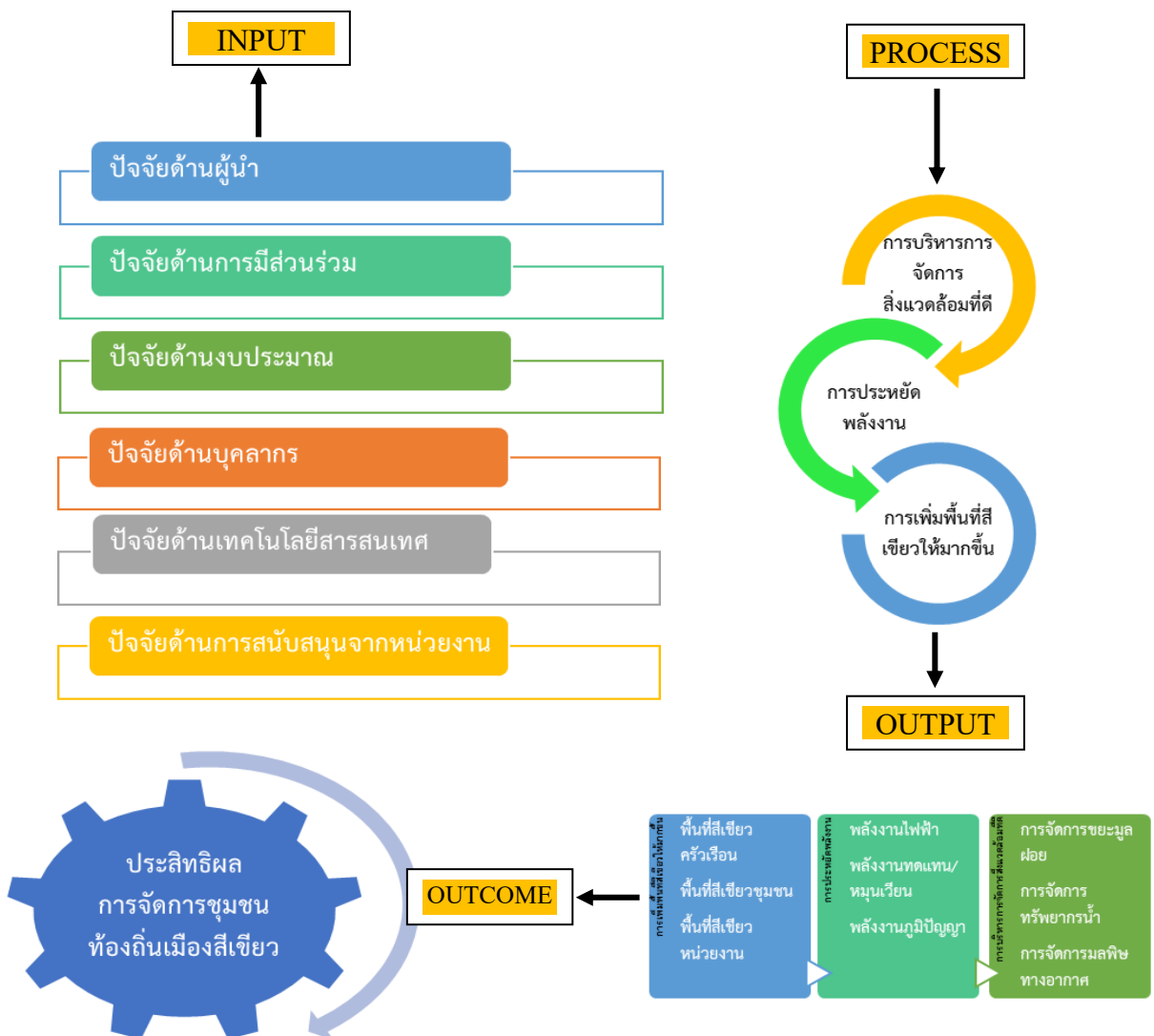
H_6 : ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงาน (X_6) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่น เมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .193 ($\beta = .193$) อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .000$) ซึ่งตอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช

ปัจจัย	B	SE	β	t	p-value	VIF
ปัจจัยด้านผู้นำ (X_1)	.143	.021	.142	6.778	.000**	1.686
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X_2)	.207	.021	.253	10.022	.000**	2.434
ปัจจัยด้านงบประมาณ (X_3)	.152	.021	.199	7.367	.000**	2.797
ปัจจัยด้านบุคลากร (X_4)	.101	.020	.128	5.032	.000**	2.464
ปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (X_5)	.083	.014	.117	5.864	.000**	1.516
ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงาน (X_6)	.155	.019	.193	8.011	.000**	2.232
$R^2 = .689$; Adj. $R^2 = .687$; $SE_{est} = .269$; (F-stat = 440.121; p-value = .000), N=1,200						

ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียว (Y) **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เนื้อหาจากผลการวิจัยเชิงปริมาณ และการสนทนากลุ่ม การสัมภาษณ์เชิงลึกโดยรวบรวมเอาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพต่อการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช และเสนอแนะรูปแบบภายใต้ทฤษฎีระบบ ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และปัจจัยนำออก แผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 รูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “รูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช” โดยในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายผลเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย

1. ประสิทธิภาพการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพูนจังหวัดนครศรีธรรมราช จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าเทศบาลที่เข้าร่วมโครงการตามนโยบายของรัฐ 2 องค์การคือ เทศบาลเมืองปากพูน และเทศบาลเมืองทุ่งสง ผลที่ได้คือเทศบาลเมืองปากพูนมากที่สุด รองลงมาเทศบาลเมืองปากพูน และน้อยที่สุดเทศบาลเมืองทุ่งสง ทำให้ทราบว่าโครงการที่เข้าร่วมโครงการกับโครงการที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการมีผลการดำเนินการที่แตกต่างกัน และที่น่าสนใจคือ เทศบาลเมืองปากพูน ไม่ได้เข้าร่วมโครงการมีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากการบริหารจัดการเชิงรุก การมีส่วนร่วมของชุมชน และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจากผู้นำ ส่วนเทศบาลที่เข้าร่วมโครงการเทศบาลเมืองปากพูน และเทศบาลเมืองทุ่งสงอาจมาจากปัจจัยภายใน เช่น ความพร้อมของบุคลากร และข้อจำกัดด้านงบประมาณ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการภายในและการมีส่วนร่วมของชุมชน ส่วนเทศบาลเมืองปากพูนและเทศบาลเมืองทุ่งสงแม้จะเข้าร่วมโครงการ แต่ยังต้องพัฒนาการจัดการในบางมิติ โดยเฉพาะการเพิ่มพื้นที่สีเขียวและการบริหารทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และจากการสนทนากลุ่ม และการสัมภาษณ์ ผลการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวเทศบาลเมืองปากพูนประสบความสำเร็จในการจัดการสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงาน และการเพิ่มพื้นที่สีเขียว การดำเนินงานมีความต่อเนื่อง บูรณาการทุกภาคส่วน และเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน เน้นการจัดการขยะอย่างยั่งยืนและส่งเสริมการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม ด้านการประหยัดพลังงาน ส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าอีกสองเทศบาล มีโครงการเพิ่มพื้นที่สีเขียวที่เข้มข้นกว่า โดยเฉพาะการรณรงค์ปลูกต้นไม้ในชุมชน และการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราชของเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพูน จากผลการวิจัยพบว่า ทั้ง 3 เทศบาลมีผลการดำเนินงานในระดับมากที่สุด แสดงถึงความสัมพันธ์ในการบริหารงานระหว่างการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ตามแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติแบบบนลงล่างประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนระดับมหภาค และขั้นตอนระดับจุลภาค (วรเดช จันทรศร, 2542, หน้า 35-47)

2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าปัจจัยด้านผู้นำ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ปัจจัยด้านงบประมาณ

ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงาน มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราชอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้ร้อยละ 68.7 (Adj. $R^2 = .687$ F-stat = 440.121; p-value = .000) จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับตัวแบบการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติตามทัศนะของนักวิชาการ คือวรเดช จันทรศร (2551) ตัวแบบทางด้านการจัดการ คือบุคลากรซึ่งมีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง งบประมาณในการดำเนินงานตามนโยบายต้องได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอ และตัวแบบทางด้านการพัฒนาองค์การด้านการมีส่วนร่วม และภาวะผู้นำของผู้บริหารในองค์การ และตัวแบบการกระจายอำนาจ สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2543, หน้า 459) และสอดคล้องกับตัวแบบการประเมินแบบระบบเปิด วรเดช จันทรศร (2542) และยังสอดคล้องกับพสุ เดชะรินทร์ (2547, หน้า 2) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารเทคโนโลยี คือ วิธีการที่ผู้บริหารจะสามารถเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของเทคโนโลยี พัฒนาและประยุกต์ใช้ความสามารถทางด้านเทคโนโลยี เพื่อที่จะช่วยให้การดำเนินงานสามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้

เสนอแนะรูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เนื้อหาจากผลการวิจัยเชิงปริมาณ และการสนทนากลุ่ม การสัมภาษณ์เชิงลึกโดยรวบรวเอาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพต่อการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช และเสนอแนะรูปแบบภายใต้ทฤษฎีระบบ ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และปัจจัยนำออก รูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นสีเขียวของจังหวัดนครศรีธรรมราชดังกล่าวสอดคล้องกับเมืองสีเขียวตามแนวคิด Peter Newman (2010) เมืองที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เมืองนิเวศ เมืองคาร์บอนต่ำ เมืองแห่งความสุข และวิถีเมืองยุคใหม่ เมืองสีเขียวกล่าวได้ว่าเป็นเมืองที่ออกแบบโดยตระหนักถึงปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และปัญหาการบริโภคพลังงานสิ้นเปลือง โดยเน้นการเป็นเมืองที่ปลอดมลพิษ (Zero-Emission) ไร้ขยะ หรือของเสีย (Zero-Waste) มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อรูปแบบการจัดการชุมชนเทศบาลเมืองปากพูน เทศบาลเมืองทุ่งสง และเทศบาลเมืองปากพูนัง 3 ด้าน คือ (1) ด้านชุมชนแห่งการเรียนรู้ (2) ด้านเครือข่าย (3) ด้านการปกป้องและพิทักษ์สิ่งแวดล้อม การดำเนินการดังกล่าว สอดคล้องกับตัวชี้วัดชุมชนเข้มแข็งมีมิติที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การจัดการตนเอง และการประเมินตนเองของชุมชน โดยมีกระบวนการที่สำคัญ คือ กระบวนการมีส่วนร่วม กระบวนการกลุ่ม กระบวนการเรียนรู้ และกระบวนการใช้สิทธิของชุมชนในการจัดการตนเอง

แสดงให้เห็นกระบวนการจัดการชุมชนเข้มแข็งของสังคมไทย เป็นกระบวนการที่อิงอาศัยหรือมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาในมิติต่าง ๆ ได้แก่ การตัดสินใจและการเรียนรู้ร่วมกันในชุมชน การมีส่วนร่วมและการรวมกลุ่มการเชื่อมโยงเครือข่ายชุมชนท้องถิ่น การฟื้นฟู ผลิตซ้ำ และสร้างใหม่ และการใช้สิทธิชุมชนในการพัฒนา โดยมีเป้าหมายคือ ความเข้มแข็งและยั่งยืนของ "คน" "ความรู้" "กระบวนการ" และ "ทรัพยากรชุมชน" ที่เชื่อมโยงเรื่องราวของอดีต ปัจจุบัน และ อนาคตเข้าด้วยกัน (วรรณธรรม กาญจนสุวรรณ, 2553)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดนครศรีธรรมราช สามารถนำผลการที่ได้ไปพัฒนาสู่เมืองสีเขียวของชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราชได้ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและวางแผนเพื่อการดำเนินงานส่งเสริมประสิทธิภาพการพัฒนาเมืองสีเขียวของชุมชนท้องถิ่นในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นำไปสู่การพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช และพัฒนาข้อเสนอแนะในการทำให้โครงการการขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวของชุมชนท้องถิ่นในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดนครศรีธรรมราชประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน ซึ่งสามารถนำไปสู่แผนพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช และยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของจังหวัดนครศรีธรรมราช การพัฒนาตามเป้าหมายการพัฒนาจังหวัดในบริบทที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของจังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดอื่น ๆ รวมถึงหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่สนใจด้านการขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวสามารถนำรูปแบบการจัดการชุมชนท้องถิ่นเมืองสีเขียวจังหวัดนครศรีธรรมราช ไปใช้ประโยชน์ในการขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียวขององค์กรสืบต่อไปได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นอื่น ๆ เช่น บริหารจัดการความเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ ระบบนิเวศของเมืองจัดเป็นระบบนิเวศของเมืองเป็นพื้นที่สีเขียว ลักษณะทางกายภาพของเมือง คือ ให้ความสำคัญลักษณะทางกายภาพของเมือง ภูมิประเทศ โครงข่ายคมนาคม โครงสร้างพื้นฐาน และการออกแบบผังเมืองเหมาะสมตามธรรมชาติ และในส่วนของการเสนอรูปแบบควรมีการประเมินความถูกต้องของรูปแบบร่วมด้วย โดยด้านความถูกต้องจะใช้ประเมินรูปแบบที่นำไปทดลองใช้ก่อน จะเป็นลักษณะการประเมินความน่าเชื่อถือ และได้เนื้อหาครอบคลุม ครบถ้วนตามความต้องการที่กำหนดไว้อย่างแท้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2561). **โครงการการขับเคลื่อนพัฒนาเมืองสีเขียว**. กรุงเทพฯ : ปณณช รุทธโก. (2557). **การประเมินคุณภาพและแนวทางการจัดการพื้นที่สีเขียวในชนบท** ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ และเทศบาลเมืองคลองส อำเภหาดใหญ่ จังหวัด สงขลา. วิทยานิพนธ์ ปร.ด.การจัดการสิ่งแวดล้อม. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- แผนพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช (พ.ศ. 2561-2565) ฉบับทบทวน. (2562). สำนักงาน เลขาธิการคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ จังหวัดนครศรีธรรมราช.
- พสุเดชะรินทร์. (2547). **ความสำคัญของการบริหารเทคโนโลยีกับการแข่งขันขององค์กรธุรกิจ** Management Technology Transfer. กรุงเทพฯ : คณะพาณิชยศาสตร์และการ บัญชีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการบรรยาย.
- มูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย. (2560). **แนวทางการจัดการพื้นที่สีเขียวและมาตรฐานอัตราส่วน พื้นที่สีเขียวสำหรับชุมชนเมืองในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำนักสิ่งแวดล้อมชุมชนและพื้นที่เฉพาะ.
- วรเดช จันทรศร. (2542). **การนำนโยบายไปปฏิบัติ**. (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด สหายบล็อกและการพิมพ์.
- วรเดช จันทรศร. (2551). **ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ**. (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพฯ : สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.
- สมบัติ อารังอุวงศ์. (2546). **นโยบายสาธารณะ แนวความคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สมารธรรม.
- สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ. (2562). **แผนพัฒนาจังหวัด นครศรีธรรมราช (พ.ศ. 2561 – 2565)**. จังหวัดนครศรีธรรมราช.
- สำนักงานสถิติจังหวัดนครศรีธรรมราช. (2565). **ข้อมูลประชากรจังหวัดนครศรีธรรมราชปี 2565**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2564. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <https://nksitham.nso.go.th/statistical-information-service/infographic-interactive/interactive-dashboard/population2565.html>
- Newman, P. (2010). *Green urbanism and its application to Singapore*. Environment and urbanization Asia, 1(2), 149-170.

UN-HABITAT, 2011. Cities and climate change : Global report on human settlement 2011. London: Earthscan.

ผู้เขียน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีรดาว สุจริตพันธ์*

คณะสังคมศาสตร์และสังคมศาสตร์ หลักสูตรรัฐศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการ
ปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
เลขที่ 1 หมู่ 4 ตำบลท่าจั่ว อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 80280
E-mail : Peeradaw_mud@nstru.ac.th

รศ.ดร.เพ็ญศรี ฉิรินัง

ศ.ดร.วรเดช จันทศร

รศ.ดร.วิวัฒน์ หมั่นการ

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
96 หมู่ 3 ถนน พุทธรณทล สาย 5 ต.ศาลายา อ.พุทธรณทล จ.นครปฐม 73170